

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/440/2013
Identifikačné číslo spisu:	4111236263
Dátum vydania rozhodnutia:	23.10.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Eva Sakálová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:4111236263.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletého T., nar. XX. K. XXXX, bývajúceho u matky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Nitre, dieťa rodičov JUDr. T., bývajúcej v B. a Q., bývajúceho v S., zastúpeného JUDr. Martinom Jánskym, advokátom, so sídlom v Nitre, Štúrova č. 13, o zákaz styku, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 26 P 139/2011, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 25. septembra 2013 sp. zn. 25 CoP 36/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Nitra rozsudkom zo 17. apríla 2013 č.k. 26 P 139/2011-209 upravil styk otca s maloletým T., nar. XX. K. XXXX tak, že otec má právo stykať sa s maloletým telefonicky každú nedeľu kalendárneho týždňa v čase od 18.30 hod do 19. 00 hod. a prostredníctvom internetovej komunikácie - Skype každú stredu kalendárneho týždňa v čase od 18.30 hod. do 19.00 hod. s tým, že matka je povinná zabezpečiť uvedené formy kontaktu, a to písomným oznámením telefónneho čísla, mailovej adresy a prihlasovacieho hesla otcovi do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v stanovenom čase zabezpečiť prítomnosť maloletého pri uvedených technicko - komunikačných prostriedkoch, čím zmenil rozsudok Okresného súdu Nitra z 29. júna 2010 č.k. 9 C 9/2009-298 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 2. októbra 2010 sp. zn. 7 Co 157/2010 v časti úpravy styku otca s maloletým T.. Zároveň zakázal osobný styk s maloletým dieťaťom. O trovách konania v súlade s § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p. rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie zdôvodnil § 24 ods. 4, § 25 ods. 1 až 4 a § 26 Zákona o rodine a výsledkami vykonaného dokazovania, na základe ktorých mal za preukázané, že v súčasnosti by osobný styk otca s maloletým ohrozil jeho osobnosť a jeho ďalší zdravý psychický vývoj. Poukázal na to, že otec opakovane bez súhlasu matky a bez toho, aby o tom dieťa dopredu upovedomil, odišiel s ním do S., dieťa matke nevrátil, čím sa dopustil občianskoprávneho únosu dieťaťa, a tým vystavil dieťa stresujúcej skúsenosti. Vychádzajúc z

psychologického vyšetrenia a z výslovných vyhlásení otca mal za to, že otec sa takéhoto neuváženeho konania v neprospech maloletého nevie a nechce zdržať. Uzavrel, že v súčasnosti nie je možný osobný styk otca s maloletým z dôvodu neprimeraného a nerozvážneho správania sa otca. Prihliadajúc na závery znaleckého dokazovania a skutočnosť, že kontakt otca so synom je v záujme dieťaťa (dieťa má vytvorený vzťah k otcovi, otca vníma ako primeranú autoritu) a že komunikácia medzi rodičmi absentuje, upravil styk prostredníctvom mobilného telefónu a internetovej komunikácie cez Skype.

Krajský súd v Nitre na odvolanie otca rozsudkom z 25. septembra 2013 sp. zn. 25 CoP 36/2013 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. V dôvodoch svojho rozhodnutia zdôraznil, že úprava styku rodičov, ktorí nežijú s maloletým dieťaťom, ako špeciálna zložka rodičovských práv a povinností je inštitútom, pri ktorom zákonodarca preferuje dohodu rodičov o úprave styku s maloletými deťmi a do tejto úpravy zasahuje len v špecifických a neštandardných situáciách, keď sa rodičia o tejto otázke nevedia dohodnúť. Zdôraznil, že v takom prípade upraví styk rodičov s dieťaťom súd, postupujúc podľa § 24 ods. 4 Zákona o rodine, ktorý ako rozhodujúcu podmienku pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností preferuje rešpektovanie práva maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom. Až od tejto podmienky sa odvíjajú ostatné kritéria pre posudzovanie záujmov maloletého dieťaťa, a to s ohľadom najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a s ohľadom na schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. Poukázal na čl. 9 ods. 3 Dohovoru, ktorý predpokladá, že štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, uznávajú právo dieťaťa oddeleného od jedného alebo oboch rodičov udržiavať pravidelné osobné kontakty s oboma rodičmi, ibaže by to bolo v rozpore so záujmami dieťaťa. Znamená to potom, že pokiaľ by styk s rodičom negatívne vplýval na záujmy dieťaťa alebo by tu existovala odôvodnená obava z takéhoto negatívneho vplyvu, súd po tomto zistení obligatórne styk maloletého dieťaťa s rodičom obmedzí alebo ho aj zakáže. V každom prípade rozhodovania je pre súd prioritou záujem dieťaťa a snaha vytvoriť stav spravodlivej rovnováhy medzi záujmom dieťaťa a jeho rodiča, keď zvláštny význam sa kladie na záujem dieťaťa, ktorý môže mať prednosť pred záujmami rodiča a neumožňuje rodičovi vynútiť si také opatrenia, ktoré by ohrozovali zdravie a vývoj dieťaťa. Odvolací súd vzhľadom na uvedené hľadiská (a ďalšie v dôvodoch rozvedené) s odkazom na § 26 Zákona o rodine a § 154 ods. 1 O.s.p. dospel k záveru, že súd prvého stupňa vo veci dostatočne zistil skutkový stav a v intenciách platnej právnej úpravy vyvodil z neho i správne právne závery. Na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozsudku zdôraznil, že nespochybňuje právo otca maloletého na udržiavanie pravidelných osobných kontaktov so synom ako jedného z dôležitých atribútov podieľajúcim sa vo všeobecnosti na zdravom vývine maloletých detí nežijúcich spoločne s oboma rodičmi. Toto právo bolo v plnom rozsahu i súdom rešpektované, keď po prerušení spolužitia rodičov v rámci úpravy výkonu rodičovských práv a povinností bol súdom upravený styk otca s maloletým, ktorý sa aj realizoval. Otec však 27. novembra 2011 po skončení určenej doby styku maloletého matke neodovzdal, zadržieval ho v S., kde ho zapísal i do základnej školy. K opätovnému návratu dieťaťa do miesta obvyklého pobytu došlo až 3. decembra 2012 po predchádzajúcom vydávacom konaní. Otec maloletého vo viacerých svojich vyjadreniach prezentuje odmietanie podrobiť sa rozhodnutiam slovenských súdov z dôvodu, že tieto neuznáva. Odvolací súd v ďalšom poukázal na výpoveď maloletého, ktorý okrem iného výslovne uviedol, že sa s otcom stretávať nechce, týchto stretnutí sa bojí z obavy, že ho otec opätovne zoberie do S., čo mu tento neustále zdôrazňuje. Odvolací súd, vychádzajúc zo skutkových okolností, ktoré vyšli v konaní najavo v ich vzájomných súvislostiach a uvedených postulátov dospel k záveru, že dávajú predpoklad pre záver, že ďalší osobný kontakt maloletého s otcom by bol v rozpore so záujmami dieťaťa, ktorého nerušený zdravý psychický vývin si okrem iného vyžaduje u dieťaťa aj pocit bezpečia, istoty a stability, ako aj absencie strachu a ďalších negatívnych vplyvov spojených s jeho prípadným premiestnením mimo miesta bydliska. Podľa názoru odvolacieho súdu tento názor nie je rozporný ani so závermi znaleckého posudku znalca Mgr. K., ktorý síce konštatoval, že kontakt maloletého s otcom je v záujme dieťaťa, avšak za podmienky, že otec dokáže rešpektovať pravidlá stretávania sa so synom a upustí od konania odchodu s maloletým bez dohody s matkou a izolácie dieťaťa. Znalec mal za to, že toto riziko stále trvá. Navrhol preto styk otca s dieťaťom upraviť v prítomnosti tretej osoby, a pokiaľ by táto forma nebola dostatočná na zabránenie otcovi konať neprimeraným spôsobom konštatoval potrebu pristúpiť k zákazu styku otca s maloletým. Podľa názoru odvolacieho súdu ani znalcom navrhovaná alternatíva

úprava styku otca s maloletým v neprítomnosti tretej osoby nie je v jeho záujme s ohľadom na konflikty rodičov pri ich osobných kontaktoch, prehĺbujúce vnútorné napätie maloletého, vyjadrenie kolízneho opatrovníka v tomto smere, ale predovšetkým na zmenu postoja maloletého k stretávaniu sa s otcom. Odvolací súd uzavrel, že od posledného rozhodovania o úprave styku otca s dieťaťom tak preukázateľne došlo k zmene pomerov odôvodňujúcu zmenu úpravy styku prevedenú preskúmajúcu rozsudkom. V súvislosti so spôsobom úpravy styku rodičov s deťmi poukázal na čl. 2 Dohovoru o styku s deťmi, podľa ktorého styk znamená akúkoľvek formu komunikácie medzi dieťaťom a rodičom. Pokiaľ súčasná úroveň technického pokroku už za bežné formy komunikácie považuje komunikáciu prostredníctvom telefonického styku alebo internetovej komunikácie, niet preto prekážky, aby v odôvodnených prípadoch o úprave styku rodiča s dieťaťom bolo rozhodnuté i týmto výnimočným spôsobom. O takýto prípad ide i v súdnej veci, keď za situácie, že otcovi bol zakázaný osobný styk s maloletým je pre realizáciu jeho práv nadviazať a udržiavať vzájomný pravidelný styk s maloletým nutné použiť inú formu styku, než je styk osobný, čo nevylučuje ani § 24 ods. 4 Zákona o rodine. S prihliadnutím ku všetkým okolnostiam je preto súdom prvého stupňa upravený styk prostredníctvom telefónu a internetovej komunikácie najvhodnejším spôsobom, akým možno zaistiť kontakt otca s maloletým T.. K namietaným procesným pochybeniam odvolací súd uviedol, že v danom prípade je nepochybné, že takéto konanie je možné začať aj bez návrhu (§ 81 ods. 1 O.s.p.), zároveň však z § 153 ods. 2 O.s.p. (v takýchto prípadoch) vyplýva, že súd návrhmi účastníkov nie je viazaný. Pokiaľ sa matka svojím návrhom domáhala zákazu styku otca s maloletým, súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní jej návrhom nebol viazaný a vychádzajúc z hmotnoprávneho práva bez porušenia procesných ustanovení mohol rozhodnúť spôsobom uvedeným v preskúmanom rozsudku. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie otec maloletého T., ktorý prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. e/ O.s.p., t.j., že sa vo veci nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný. V prejednávanej veci dovolateľ nenamietal, že súd mohol aj bez návrhu začať konanie o zmene úpravy styku, teda bez viazanosti návrhom matky, no súd mal v súvislosti s § 81 ods. 3 O.s.p. vydať uznesenie o začatí konania bez návrhu. Toto procesné pochybenie súdu prvého stupňa, ktoré akceptoval aj odvolací súd, považoval dovolateľ o to zjavnejšie, keď návrhu matky nebolo vyhovené, nakoľko styk otca s maloletým súdy nezakázali, no upravili ho pre zmenu pomerov na styk formou elektronického styku. V takom prípade mal byť podľa jeho názoru návrh matky na zákaz styku zamietnutý, no zároveň súd mal vydať uznesenie o začatí konania o zmene úpravy styku bez návrhu, ktoré mal doručovať účastníkom. Súdom upravený styk vo forme skypovej resp. telefonickej komunikácie dovolateľ považoval za nevykonateľný a v rozpore s hmotným právom právneho poriadku Slovenskej republiky. Povinnosťou súdu bolo dôsledne vychádzať zo Zákona o rodine, ktorý rieši úpravu styku jeho neobmedzenou realizáciou v osobnej rovine, teda v osobnom styku, jeho obmedzením v podobe prítomnosti tretej osoby, resp. zákazom, ak sú na to dané dôvody. Mal za to, že dôvody, na ktoré sa prvostupňový ako aj odvolací súd odvolávali zostali len v rovine nepreukázaných a nepreukázateľných tvrdení matky, resp. výpovede maloletého, v priamom rozpore so zisteniami a závermi znaleckého dokazovania, keď znalec odporúčal zachovať osobný styk otca s maloletým, prípadne za prítomnosti tretej osoby, t.j. nenašiel dôvody pre zákaz styku. Nie je preto zrejmé, na základe čoho sa súdy odklonili od odborných záverov znalca, ktoré boli podľa jeho názoru realizovateľné, čím bola relevancia znaleckého posudku de facto spochybnená a dokazovanie ako také sa stalo bezúčelným. Podľa jeho názoru súdy dospeli k nesprávnym a neodôvodneným záverom, ktoré jednak nekorešpondujú s vykonaným dokazovaním, keď sa súdy zjavne nezaoberali všetkými pre rozhodnutie rozhodujúcimi skutočnosťami, resp. neodôvodnene sa priklonili k tvrdeniam matky, ktoré sú navyše vyvrátené aj zisteniami znalca. Trval na tom, že súd nemal a nemohol osobný styk, predpokladaný Zákonom o rodine zakázať a nahradiť ho stykom elektronickým, resp. telefonickým, ktorý podľa jeho názoru nie je možné v zmysle zákonnej úpravy považovať za styk. Mal za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu je neodôvodnené, v rozpore s príslušným hmotným aj procesným právom, na základe čoho aj nezákonné, resp. nevykonateľné. Žiadal rozsudky súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

Matka maloletého žiadala dovolanie ako neprípustné odmietnuť a kolízny opatrovník maloletého

považoval rozhodnutia súdov nižších stupňov za vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.) alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 4 O.s.p. dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených Zákomom o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov okrem rozsudku v obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo pozastavení ich výkonu o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva o zapretí rodičovstva alebo o osvojení.

V danom prípade dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým sa rozhodlo vo veci upravenej Zákomom o rodine, v ktorej § 238 ods. 4 O.s.p. dovolanie výslovne nepripúšťa a tak je nepochybné, že prípustnosť dovolania otca maloletého z § 238 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p.).

So zreteľom na otcom maloletého tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerl na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 237 písm. e/ O.s.p.).

Podľa § 81 ods. 1 O.s.p. aj bez návrhu môže súd začať konanie vo veciach starostlivosti o maloletých, konanie o vyslovenie prípustnosti prevzatia alebo držania v ústave zdravotníckej starostlivosti, konania o spôsobilosti na právne úkony, opatrovnícke konanie, konanie o vyhlásenie za mŕtveho, o dedičstve a ďalšie konania, kde to pripúšťa zákon.

Podľa § 81 ods. 2 O.s.p. ak súd nariadil predbežné opatrenie podľa § 75a, začne aj bez návrhu konanie o výchove maloletého najneskôr do troch mesiacov od nariadenia predbežného opatrenia.

O začatí konania bez návrhu vydá súd uznesenie, ktoré doručí účastníkom do vlastných rúk, ak zákon neustanovuje inak (§ 81 ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 153 ods. 2 O.s.p. súd môže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú, iba vtedy, ak sa konanie mohlo začať aj bez návrhu alebo ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkmi.

V občianskom súdnom konaní platí zásada dispozičná, ktorá sa uplatňuje vo vzťahu k dôležitým procesným úkonom účastníka. Preto sa v občianskom procesnom práve uplatňuje ako pravidlo, že konanie začína na návrh účastníka. Z tohto pravidla však platí výnimka, v ktorej sa presadzuje zásada

oficiality, ktorá umožňuje, aby konanie bolo zahájené tiež z iniciatívy súdu, a to v niektorých taxatívne vymedzených prípadoch. To znamená, že vo veciach uvedených v § 81 ods. 1, 2 O.s.p. možno konanie začať buď na návrh alebo bez návrhu. Podanie návrhu v týchto veciach má rovnaké účinky ako vo veciach, kde k začatiu konania je návrh nevyhnutý. Dôsledky podania návrhu sa prejavujú v začatí konania so zákona, takže súd v takom prípade už nie je povinný vydávať uznesenie o jeho začatí.

Ustanovenie § 153 ods. 2 O.s.p. je vyjadrením dispozičnej zásady, ktorou je ovládané sporové konanie, výrazom ktorého je právo (aj povinnosť) súdu rozhodnúť iba o tom, čo účastník konania v návrhu žiadal. Z tejto zásady však zákon v niektorých prípadoch výnimočne umožňuje a dokonca aj ukladá povinnosť rozhodnúť nad rámec návrhu účastníka konania (rozhodnúť ultra petitum), okrem iného ak ide o konanie, ktoré je možné začať aj bez návrhu (§ 81 ods. 1 a 2 O.s.p.) alebo o konanie, ktorého začatie aj bez návrhu umožňuje iný právny predpis, napr. Zákon o rodine. Nie je pritom rozhodujúce (ako už bolo vyššie uvedené), či takéto konanie začalo na základe návrhu (podnetu) niektorého z účastníkov, prípadne inej osoby, alebo bolo začaté z vlastnej iniciatívy súdu. Dovolací súd zdôrazňuje, že v konaní, ktoré možno zahájiť i bez návrhu, nejde len o vyriešenie sporu medzi účastníkmi, ale predovšetkým o úpravu práv a povinností. Súd v týchto konaniach môže prisúdiť viac než čoho sa účastníci domáhali, prípadne môže v rozsahu danom predmetom konania účastníkom uložiť iné než navrhované povinnosti. V prípade, že súd prijme iné než navrhované riešenie, nemusí jeho rozhodnutie obsahovať zamietajúci výrok.

V prejednávanej veci, ktorú možno začať aj bez návrhu, matka maloletého podala návrh o zákaz styku otca s maloletým T.. V rámci tohto konania však súd dospel k záveru o možnosti iného než navrhovaného riešenia. Osobný styk otca s maloletým síce zakázal, avšak mal za to, že styk otca s maloletým možno upraviť aj inou formou styku ako osobným kontaktom, t.j. rozhodol v rámci úpravy styku (resp. zákazu styku) o možnosti kontaktu otca s maloletým prostredníctvom telefónu a internetovej komunikácie (Skypu). V rámci vyššie uvedených zásad nebol potom dôvod návrh matky o zákaz osobného styku otca s maloletým osobitným výrokom zamietnuť.

Postup súdov nižších stupňov bol tak v súlade s procesnoprávnym predpisom - Občianskym súdnym poriadkom, a preto konanie pred súdmi nie je postihnuté namietanou vadou podľa § 237 písm. e/ O.s.p.

Dovolaťom namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, ku ktorým dospeli v procese dokazovania, môže zakladať tzv. inú vadu konania; v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. (porovnaj napr. sp. zn. 3 Cdo 248/2011, 4 Cdo 292/2013, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011). Ak k tejto nesprávnosti v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania. Pre úplnosť treba dodať, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvostupňového a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - § 243a ods. 2 in fine O.s.p. („dokazovanie však nevykonáva“). Dovoláním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že otec maloletého namieta aj nesprávne právne posúdenie veci. K tejto ostatnej námietke treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O takýto prípad v prejednávanej veci nejde.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania

podľa § 237 O.s.p., a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok dovolateľa odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.